

ELSŐ FEJEZET

Amikor megkérdezték, mit akarok, azt feleltem:

– A világot.

– És mégis mihez kezdenél a világgal? – kérdezte az apám.

A szavai élesek voltak, de nem vettem észre a fenyegetést, amíg anyám meg nem szorította a vállamat. Az ujjai túl erősek voltak ahhoz, hogy vigaszt nyújtsanak. Talán figyelmeztetni akart? Vagy ő is fenyegetésnek szánta?

Egyik istenről a másikra emeltem a tekintetemet, de egyikük arca sem árulta el, hogy mit rontottam el. Feltettek egy egyszerű kérdést. Én pedig egyszerű választ adtam rá. És egyszerre mindenki engem figyelt a megaron árnyas csarnokaiból, az arcuk eltorzult a bronzoszlopok tükrében, amelyek a tróntermet szegélyezték. Fogalmam sem volt, mit akarnak, nem tudtam, miért tűnik hirtelen mindenki olyan feszültnek. Néhányan apámra pillantottak, aki olyan ádázul meredt rám, hogy akár valamilyik saját szobra is lehetett volna.

Fontolóra vettem a kérdését, miközben az anyám körme minden néma másodperccel egyre élesebben mélyedt a bőrömbe.

– Beteríteném virágokkal – válaszoltam végül.

Egy szívdobbanás, amíg a szavaim célba értek.

Aztán apám nevetni kezdett. Hosszan. Hangosan. Olyasfajta hang volt, amitől összehúztam magam a széken. Az összegyűlt

istenségek egy szempillantással később, talán kissé megkésve csatlakoztak.

Oda akartam fordulni anyámhoz, hogy lássam, jól válaszoltam-e, de a keze erősen tartott, bár a körmei már nem tűntek olyan élesnek.

Egész este le sem vette rólam a szemét.

– Jó, ha az ember körültekintően viselkedik idegenek társágában – mondta. De ezek az emberek nem voltak idegenek – legalábbis anyám számára. A fivérei és a nővérei voltak, ha nem is vér szerint. Olyan istenek, akiket egész életében ismert.

Szerettem volna többet tudni, ám a „Ne kíváncsiskodj, gyermekem!” volt anyám kedvenc mondata.

De aztán ez az egész „gyermekem” képtelenség hamarosan megszűnt. Nyolcéves voltam – vagy akörül. Nehéz megmondani, ha az ember halhatatlan, ahogy az összes többi isten is, egészen addig a pontig, amikor az ember beleragad egy háborúba az idő urával, aki kénye-kedve szerint változtatgatja azt.

De nem is érdekes, hány éves voltam akkor, hiszen az *amphidromia* ünnepét ültük, amikor a gyermekek megkapják a nevüket. És mivel én istennő voltam, ekkor kellett megkapnom az uralkodási területemet is, a világnak azt a szegletét, amelyért én felelek majd.

– Rendben – szólalt meg végül az apám, és felemelkedett a trónjáról. A nevető idegenek azon nyomban elhallgattak. – Hát, legyen. – Apám kis szünetet tartott, a szája sarka finoman megrándult, ahogy végignézett a többi isten aggodalmas arcán, különösen a tanács többi tagján, akik a két oldalán foglaltak helyet. Ők voltak a tanácsadói, és most egymást bökdösték meg sugdolóztak, kíváncsian várták az ítéletét.

Apám végül elmosolyodott, de ez semmit sem enyhített a feszültségen.

– Te leszel a virágok istennője.

Leesett az állam, és anyám újra erősen megszorított, hogy

visszatartson. Elég jól ismert ahhoz, hogy tudja, egyszerűen csak túl szemérmes vagyok ahhoz, hogy sikítani kezdjek, a dühömet csak táplálta a zavarom amiatt, hogy olyan jelentéktelen dolgot kaptam ahhoz képest, amit kértem. Minden reményem, minden magasztos becsvágyam egy csapásra szertefoszlott. De ráharaptam a nyelvemre, és ökölbe szorított kezemet a ruhám redői közé rejtettem. A dühöm ellenére sem érte volna meg új-jat húznom az istenek királyával.

– És úgy nevezlek el, hogy... Koré.

Elkerekedett a szemem, ahogy a név jelentése átfutott a fejemben: „szűzies, gyönyörű, hajadon leány”. Úgy tűnt, ennél több soha nem lehetek apám számára.

– A virágok és a szépség istennője... – Aphrodité szinte alig hallhatóan felhorkant, mielőtt apám folytatta. – A természetben.

Miközben fellángolt az ünnepi tűz, én a könnyeimmel küszködtem.

Büntetésnek éltem meg, ami történt.

És fogalmam sem volt, mi rosszat tettem.

Most is az *amphidromiám* jár a fejemben, miközben próbálom rezzenéstelen arccal tűrni, ahogy anyám a hajamat rángatja a fésűvel. A gondolataim gyakran visszatérnek ehhez az eseményhez. Sok minden történt ott – és nekem évek álltak rendelkezésemre ahhoz, hogy minden részletét megfejtsem. De a gondolataim most arrafelé kalandoznak, ahová ritkán merészkednek: az árnyékban meghúzódó arcok felé.

Anyám mondott róluk néhány dolgot akkoriban – olyasmiket, amivel meg akart nyugtatni, de már akkor is ostobaságnak tűntek. Most, hogy többet elárult, az emlékeimet átszövi a félelem.

Rengetegen voltak ott, és mindenki engem figyelt. A háromból két birodalom istenei összesereglettek, körülvettek az Olümposz és Ókeanosz küldöttei. De persze az Alvilágból senki sem érkezett. Soha nem voltam még ennyi ember között, ahogyan

azóta sem. És most, mindössze néhány nap múlva, hozzámegyek majd egyikükhöz – és még csak nem is emlékszem rájuk olyan jól, hogy fel tudjam idézni, ki vár rám az oltárnál.

Mindenki szerint, akit ismerek, teljesen természetes, ha valaki ideges, mielőtt férjhez megy, de azt senki nem mondta, vajon az is természetes-e, ha az ember halálra van rémülve, és olyan hitvány rettenet keríti hatalmába a pusztá gondolatra, hogy szinte lélegezni sem képes rendesen.

– Kérlek, ne mozgasd a fejedet, Koré! – Anyám felsóhajt, az ujjai ellazulnak kuszán meredező hajam körül.

Sajnos a hajam össze van kötve a fejemmel, anyám! Ha meghúzd, a fejem is megy veled.

– Verd ki a fejedből, bármilyen gúnyos megjegyzésen is gondolkodsz!

Elgyötört szavaiból a százszor elismételt lecke visszhangzik: „A férfiak nem veszik jó néven a gúnyt, Koré. Úgy értelmezik, hogy megkérdőjelezed a hatalmukat.”

Azon tűnődöm, vajon ezek a leckék egyszer beépülnek-e a tudatomba, vagy örökre az ő hangján visszhangoznak majd a fejemben, akár olaj a vízen, helytelenítve egyes cselekedeteimet, anélkül, hogy megakadályoznák, hogy megtegyem azokat a dolgokat, amelyek annyira idegesítik. Olyan dolgokat, amelyekről nyilvánvalóan nemkívánatos leszek.

Én megpróbáltam. A sors istennőire mondom, hogy megpróbáltam.

– Démétér! Biztos vagy benne, hogy ilyen szorosan csavart haját akarsz? Most már a lazább a divat – szólal meg Küané az ajtóból, ami az egyetlen hely, ahol még elfér, miután anyámmal együtt befurakodtak apró szobámba. Ő az a nimfa, akinek a hétköznapiakban az a fontos és fáradságos feladat jut, hogy fésülje a hajamat, és a saját, szorosan csavart haja alól vetett aggodalmas pillantásokból ítélve csendesen dühöng, amiért anyám úgy döntött, hogy átveszi az irányítást egy ilyen fontos napon.

Az istenek őrizzenek attól, hogy a hajam kócos legyen – hiszen az egyet jelentene a világ végével. Vagy legalábbis örök szégyent hozna a családunkra.

Csikorgatom a fogam, miközben anyám nekiesik egy újabb csomónak.

– Laza? – Anyám dühödten vicsorog, ahogyan ez várható volt. – És mégis mit üzenne? Nem, a hagyományos viselet a legjobb. Gyönyörű lesz, mégis szűzies, pontosan olyan, amilyen kell.

– Igen, mert ha nem festek szűziesen, mégis honnan tudhatnák a derék kérők, hogy egy lány, akinek a neve a szó szoros értelmében azt jelenti, hogy „szűzies”, és az egész életét egy szigeten élte le, még szűz-e?

– Ma ne kezd el, Koré! – Anyám újra felsóhajt. Ez mára olyan mindennapivá vált, hogy a nevem furcsán hangzik nélküle.

Mégis van valami abban, hogy ezen a napon is hallom a sóhajtását, ami megpendít egy húrt a szívemben. Csalódást okoz nekik, még akkor is, ha megteszem a legnagyobb dolgot, amit valaha kért tőlem.

A helyére illeszti az utolsó hajtút is.

– Kész. Most éppen olyan gyönyörű vagy, ahogyan a pletykákban hallani. – Feltart egy tükröt, és szemügyre veszem a művét: sűrű, megzabolázhatatlan hajamat szorosán a fejemhez tűzte, a göndör, fekete szálak máris igyekeznek kiszabadulni. A frizurámat félretéve, igyekszem egy idegen szemével figyelni magam, ahogyan talán a jövőmbelí lát majd – a sima, kreol bőrt, a hosszú, egyenes orrot, a vastag szemöldököt és az éles arccsontot. A szememet, ami egyszerűen túl nagy, túl sötét, ami mindig kíváncsinak és naivnak tűnik, egyáltalán nem olyanak, amilyenre az ember számítana egy „kislány” névre hallgató illetőn.

Anyámnak igaza van. Gyönyörű vagyok. Még szép. Elvégre, istennők vagyunk. Mindannyian gyönyörűek.

Amin megakad a szemem, az nem a szépség, hanem az, hogy

milyen lemondónak tűnök. Mintha beletörődtem volna a sorsomba.

Más szóval, tökéletesen festek.

– Egy szempillantás alatt találunk neked férjet – csicsergi anyám boldogan, majd leteszi a tükröt. Kicsit hangosan csörömpöl, és amikor újra felemeli a kezét, látom, hogy remeg. Nem szívesen szembesülök azzal, hogy ennyire fél, hogy nem találok megfelelő férjet. Különösen, amikor én attól rettegek, hogy semmilyen sem talállok.

Felrángatom a nevetséges ruhát, amit anyám rám erőltet: egy lila selyemborzalmat, amely körbe-körbe csavarodik a testemen, hogy a lehető legtöbbet elárulja, miközben eltakar annyit, hogy a szemérmességem érintetlen maradjon. Nem is annyira ruha, mint inkább valami csomagolópapír. Ráadásul túl hosszú ahhoz, hogy rendesen lehessen közlekedni benne, húzom magam után. Mivel alig kapok levegőt, gyanítom, azért tervezték ilyenre, hogy ne tudjak megszökni.

Majdnem megbotlok, miközben követem anyámat a konyha felé. Küané a szobámban marad, hogy összekapcsoljon, de már biztosan megfőzött, mielőtt csatlakozott hozzánk, mert a konyha csupa gőz – ami kissé aggasztó egy olyan házban, ami teljes egészében fából épült, és kanyargó fatörzsek veszik körbe –, és a kenyérillat fullasztó a szűkös helyiségben. Általában túlságosan türelmetlen vagyok ahhoz, hogy megvárjam, amíg a kenyér kihűl, és megégetem az ujjamat, miközben darabokra tépem, de a ruhám úgy összeszorítja a hasamat, hogy az evés pusztá gondolatára is hányingerem támad. Babrálni kezdek, próbálom meglazítani a szalagokat, amik összefogják.

Anyám rácsap a kezemre, és még erősebben meghúzza a szalagot.

– Mindig a legjobb formádat kell mutatnod a férjed előtt.

Honnan tudod? Nem is vagy férjnél! Legszívesebben ezt kiáltanám.

– És ő is mindig a legjobb formáját mutatja majd előttem? –
kérdem inkább.

Anyám felpattan, és riadtan körülnéz, mintha valamelyik olümposzi ott bujkálna a sarokban, mintha nem azzal töltötte volna az elmúlt évtizedet, hogy finom varázslatot szőjön a sziget köré, amellyel távol tarthatja a nem kívánt látogatókat.

– Ne mondj ilyeneket, Koré! – korhol. – Senki nem fogja elhinni, hogy egy nő, aki ilyeneket beszél, szűzies. Talán azt akarod, hogy az emberek szajhának gondoljanak?

– Nos... – Úgy teszek, mintha elgondolkodnék, felöltöm a naiv kislány szerepet, amit védekezéséppen szoktam. – Ha így lenne, talán senki nem akarna feleségül venni. És talán az a szabadság nagyon is tetszene.

Anyámnak elborul az arca, és a tenyerébe fogja a kezemet.

– Az nem szabadság – mondja lágyan. – A férfiak felhívásnak veszik, ha valakinek nincs jó hírneve.

– De én ezt nem értem – felelem, és ártatlanul pislogok, bár tökéletesen értem. – Azt hittem, azért tartasz ezen a szigeten, hogy megvédj a férfiaktól. De most, hogy feleségül kell mennem az egyikhez? A szexszel nincs baj, ha a férjével teszi az ember?

– Igen, de csak akkor.

– De te nem voltál férjnél, amikor én megszülettem. – Összevonom a szemöldökömet, hogy teljesen nyilvánvalóvá tegyem a zavaromat. *Emlékeztess csak rá, hogyan fogantam, anyám!*

– Az még azelőtt történt, hogy a házasság istennője lett az istenek királynője. A Pokol folyóra mondom, lehet, hogy nem kedvelem Hérát, de neki legalább sikerült valahogy hatalomra jutnia. Elérte, hogy a házasság jelentsen valamit, eleget ahhoz, hogy még a saját férjét is gúzsba köthesse vele.

Ó, istenek! Csak nehogy megint Héra legyen a példa! Még-hogy a mostohaanyám a házasság csillogó reményének jelképe! Apám kényszerítette bele, és most mindketten gyötrelmesen érzik magukat.

– Azt kétlem – jegyzem meg, mielőtt végiggondolnám.

– A házasság *védelmet* jelent, Koré. Egy gyűrű az ujjadon hozzáköti egyetlen férfihoz, és ez az, amit az istenek tisztelnek.

– Azt hogy egy férfi tulajdona vagyok? – vicsorgok. Képtelen vagyok türtőztetni magam most, hogy belekezdtem.

– Igen – csattan fel anyám a hangomban bujkáló maró gúnyra válaszolva. – De a sors istennőire mondom, Koré, nem én találtam ki ezt a rendszert, úgyhogy ne hibáztass érte! Ha hozzá kell adnom téged valakihez azért, hogy biztonságban tudjalak, gondolkodás nélkül megteszem.

– De itt biztonságban vagyok. Miért nem maradhatok Szicílián?

– Ó, most bezzeg itt akarsz maradni! Igazán vicces, Koré, tekintve, hogy az elmúlt évtizedben mást sem tettél, mint könnyöregtél, hogy felkereshess más földeket. – Anyám csóválja a fejét, de amikor újra megszólal, a hangjából elpárolog a harag. – Csak azért vagy itt biztonságban, mert szerencsénk volt. Az oltalmunk nem tart örökké, különösen most, hogy hajadon korba léptél. Tényleg azt gondolod, ha lenne annyi hatalmam, hogy személyesen garantáljam a biztonságodat, nem azt választanám, hogy örökre itt tartsalak, magam mellett?

– Az igazat megvallva, nem vagyok benne biztos.

Ez nem igaz. Tudom, hogy így tenne. De fájdalmat akarok okozni neki.

Bevállik. Látom, ahogy a szavaim célba érnek, ahogy a szemöldöke finoman megrándul, és a keze elernyed az enyémet fogva. Még csak büntudatom sincs, amikor könnybe lábad a szeme. Azt akarom, hogy sírjon. Azt akarom, hogy legalább a töredékét érezze annak a fájdalomnak, amit a házasság gondolata okoz nekem. Azt akarom, hogy rájöjjön, mennyire nem akarom ezt.

A megbántottsága egy szempillantás alatt dühbe csap át. Jó. Azt akarom, hogy kiabáljon, mert akkor én is üvölthetek.

– Egész életemben mindent csak azért tettem, hogy megvéd-

jelek. Itt ragadtam ezen a szigeten, varázslatokért és oltalmazó igézetekért könyörögtem a többi istennőhöz, alig mentem el az Olümposzra, alig tettem ki innen a lábamat... Mindezt azért, hogy megvédjelek.

– Én soha nem kértem tőled ezeket!

– Én akkor is megtettem! Bárki más hálás lenne érte, Koré. Minden egyes isten feljogosítva érzi magát arra, hogy elvegye, amit akar, téged is beleértve. Egymáson kívül semmit sem tisztelnek. Hát nem látod, hogy a házasság az egyetlen módja, hogy megvédj magad? Biztos vagyok benne, hogy nem kell emlékeztetnem rá, mi lett a sorsa azoknak a lányoknak, akik úgy gondolták, hogy egyedül is életben maradnak.

Nem érdekel!, akarom a képébe vágni, de a szavak elhalnak a nyelvemen, amikor emlékeztetem magam. Semmi értelme vitatkozni, és ami még rosszabb, mindent tönkretelhetek veled. Mindvégig úgy tettem, mintha beleegyeznék ebbe az egészbe, hogy enyhítsen az őrizeten, és lehetőségem legyen megszökni, erre most itt állok, és tovább feszegetem a határokat az utolsó pillanatban egy olyan vita kedvéért, amit soha nem nyerhetek meg,

Tudom, hogy anyám soha nem értené meg, mert ami mindehhez vezetett, a következő: a biztonság számomra nem elég. Inkább elveszek, inkább leszek egy újabb tragikus példa, amit anyám figyelmeztetésként emlegethet, mint hogy egy hosszú, elnyújtott sóhaj legyek egy himnuszban, egy halhatatlan élet, ami gyötrelemben telik.

De a biztonságom – és a jó hírnevem – mindig a legfontosabb tényező volt anyám szemében, és ez már így is marad.

– Tudom, hogy meg vagy rémülve – szólal meg anyám. A mérget lecsillapította a lehetőség, hogy megint kioktathat. – Tudom, hogy ha azt tehetnéd, amit csak akarsz, legszívesebben nekiindulnál, hogy felfedezd a világot, virágokat ültetnél, valami szörnyen illetlen ruhában közlekednél, és nem hordanál cipőt. De sajnós ezt nem teheted. A világ túl veszélyes.

– De te megtehetted – jegyzem meg csendesen, és a beletörődés kihallatszik a hangomból.

– Koré! Ezt csak egyszer mondom el, ezért figyelned kell rám. – Odalép hozzám, és megsimogatja az arcomat. – Szeretlek, drágaságom, de neked nincs hatalmad. Elmondhatatlan hatalommal felruházott istenek járkálnak odakint, és te virágokat kapsz Zeusztól. Talán azt tervezed, hogy szirmokkal fogod megvédeni magad? A kettőnk élete nem egyforma. Én az első istenek egyike vagyok, a szent törvény, a természet és az aratás istennője – ezek mind fontos területek. És még így sincs elég hatalmam ahhoz, hogy megvédelmezzek, mert Zeusz az összes jelentősebb erővel a férfiakat ruházta fel. A sors istennői szerint, amikor a háború véget ért, egész birodalmakat hagyott a fiúkra, pedig az egyikük még csak tízéves volt.

– Azért azt jegyezzük meg, hogy az Alvilágot nem is akartad volna. Túl hideg, túl sötét és túl borzalmas.

– Most nem ez a lényeg – folytatja anyám. – Az egyetlen módja, hogy hatalomra tegyél szert, hogy kikaparj magadnak egy kis szeletet ebben a világban, ha a házasságban szövetségre lépsz egy hatalommal bíró férfival. Ha mutatsz a többieknek valamit, vagy inkább valakit, akitől félhetnek. Érted, amit mondok?

Nyelek egyet, és remeg a kezem, de az arcom rezzenéstelen marad. Szeretném azt kiáltani, hogy téved, de őszintén nem tudom, így van-e, és azt hiszem, ha megpróbálnák bármit is mondani, a végén még elsírnám magam.

– Igen, értem – suttogom.

– Nem maradhatsz örökké lány egy szigeten. – Legalább egy dologban egyetértünk. – Tudom, hogy félsz, de én vagyok a növényvilág istennője. Nincs olyan hely a földön, ahol nem találok rád. – Ezt én is tudom. – Nem hagysz el bennünket örökre.

Visszaszorítom a sértettségemet, letuszkolom oda, ahol az összes félelmem és dühöm valami lehetetlenül súlyos masszává olvad össze.

– Már kész nő vagy. – Micsoda önkényes kifejezés! Én nem vettem észre túl sok változást, ami a születésnapommal bekövetkezett volna, de úgy tűnik, ezzel az egész világ másként van. – Túl öreg az efféle hisztériákhoz. Ígérd meg, hogy nem viselkedsz így, amikor az apád ideér!

Tessék. A csalódása kiszipolyozza belőlem a harag utolsó cseppjeit is.

Lesütöm a szememet. Már ennyi is elég, hogy rosszul essen. Bámulom a narancsszínű csempéket, amelyeket talán soha többé nem látok, az otthonomat, amit elhagyni készülök – így vagy úgy.

– Igen, anyám.

– Gyönyörű vagy, Koré. Csodálatos, művelt, *általában* engedelmes és gyengéd, olyan könnyű szeretni – magyarázza jelentőségteljesen. – Ha ez így marad, bármelyik férfi szerencsésnek mondhatja magát, aki megkaphat.

Átkozottul szerencsések...

– Csak az olümposziak között keresgélisz? – sikerül kiböknöm.

– Természetesen. Megfelelő párt találok neked. Egy olümposzi oldalán továbbra is ennek a birodalomnak a részese maradsz. Ráadásul nem bízom benne, hogy bárki is alkalmas férj lenne azok közül, akik Poszeidón törvényei szerint élnek.

Mintha Zeusz törvényei sokkal jobbak lennének.

– És mi a helyzet Hádész birodalmával?

Anyám élesen felnevet.

– Hát, ez szörnyen mókás, Koré! Tudom, hogy úgy gondolod, olyan sorsot szánok neked, ami rosszabb a halálnál, de azért nem küldenélek el a halál birodalmába.

– Rendben – nyugtázom, mert nem akarom már folytatni ezt a beszélgetést, és átkozom magam, amiért egyáltalán szóba hoztam a dolgot. – Elmehetnék a barátaimhoz? Még most, mielőtt apám ideér?

– Ó! – szól anyám kissé gyanakodva. – Nem szeretném, ha összesároznád a ruhádat.

– Ó, kérlek! Hiszen éppen apám volt az, aki a virágok istennőjévé tett. Aligha lepődne meg egy kis sáron, nem igaz?

– Én az aratás istennője vagyok, de még soha nem láttál szalmaszálat a hajamban, ugye?

Az igazat megvallva, láttam. Egyszer. Már megittak két üveg bort egy „anyás estén” Szelénével és Létóval. Anyám imád meghívni más istennőket, hogy bőségesen elhalmozzanak borzasztó történetekkel azokról a férfiakról, akiktől meg akar védeni. Körém gyűlnek, elmesélik a legrémesebb dolgokat, amiket életemben hallottam, aztán ellátnak jó tanácsokkal arról, hogyan vigyázzak magamra. „Ne viselj női ruhát, ha utaznod kell!”, mondja Aphrodité. „Álcázd magad férfinak, ha teheted, és semmiképp ne utazz egyedül!” Athéné megütögette a fejemet, mert meg akarta mutatni, hol üssek meg egy férfit, hogy kiszabaduljak a szorításából, ha – az istenek óvjanak ettől! – valahogy mégis sikerülne a szigetre vetődnie, és el akarna vinni. Hesztia nem sokkal idősebb nálam, mégis folyton azt fejtegeti, mennyivel biztonságosabb otthon maradni – bár be kell vallanom, hogy azt feltételeztem, a családi tűzhely istennőjeként nem is mondhatna mást. Azt mondta, ha valaha elkeverednék, menjek el a legközelebbi palotába vagy birtokra, és kérjek *xeniát*, vagyis a vendégeknek járó védelmet, ami az ő személyes találmánya volt, és lehetetlenné tette, hogy bárki komoly következmények nélkül kárt tegyen bennem. Ennek ellenére ugyanúgy bánthattak, de annak következményei lehettek. Ám a *xenia* előtt a férfiak azt tehettek, amit akartak azokkal, akik kellően ostobák voltak ahhoz, hogy a közeledésük felkészületlenül érje őket.

– Néhány nap múlva elmegyek – könyörögtem. – És ki tudja, mikor látom viszont a barátaimat.

– Tudod, hogy nem szeretem, ha azokkal a lányokkal találkozol – mondta anyám az ajkát harapdálva. – Jó, rendben. Aligha mondhatok nemet, amikor... Mindezek után.

Ami – felteszem – annyit jelent, ha rákényszerít, hogy láncol-

jam magam hozzá egy férfihoz, akivel még soha nem találkoztam, akkor azzal, ha megtiltja, hogy beszéljek a barátaimmal, átlép egy olyan erkölcsi határvonalat, amit már nem szeretne.

– Küané! – kiáltja anyám, mire a nimfa megjelenik a lépcső lábánál. – Menj el vele a folyóhoz, de ha a lányok olyasmit tesznek, amivel megrontják, számítok rá, hogy megállítod őket.

Ó, *anyám!* Már rég megrontottak. És még szerencse, különben most úgy néznék szembe a nászéjszakámmal, hogy fogalmam sem lenne, mégis mi fog történni velem.

– Ne maradj sokáig! – kiáltja utánam, amikor már kiléptem az ajtón. – Apád egy óra múlva itt lesz.

Egy óra. A szó szoros értelmében hallom, ahogy az apró szemek peregnek lefelé a homokórában – számolják vissza az utolsó pillanatokat az egyetlen életből, amit ismerek.